

Isobel Robertson van de Emmaschool Bussum heeft de Gooise Verhalenwedstrijd gewonnen. Haar verhaal 'Kapot' (hieronder integraal afgedrukt) gaat over kindermishandeling en pesten. Onder meer het feit dat het is geschreven in twee perspectieven (vet en normaal gedrukt red.) vond de jury opvallend.

De publieksprijs ging naar het verhaal 'Zafira', geschreven door Jessica Tuinstra van de Dr. Maria Montessorischool in Huizen. De publieksprijs is gekozen door de leerlingen van de deelnemende scholen.

Kapot

'Iedereen haat mij, mensen op school noemen mij Emo Meisje!'

Ik loop door een klein steegje, mijn handen in mijn zakken en m'n capuchon op. 'Aan de kant, emo!' hoor ik van achter. Ik spring opzij, net als een propje papier tegen mij aan komt. Mijn eerste dag, en mensen haten mij nu al. Ik kijk omlaag naar het propje dat op de grond is gevallen. Het is nat geworden, en ik zie inkt. Ik wil het geen eens proberen te lezen.

Mijn hart klopt steeds harder en harder hoe dicht ik bij mijn straat kom, en als mijn huis in zicht is, stop ik. Na alles wat er op mijn nieuwe school is gebeurd, heb ik hier geen zin in. Maar toch, mijn benen lopen verder zonder dat ik het wil, en voordat ik het weet, sta ik voor mijn deur. Ik weet precies wat er gaat gebeuren als ik naar binnen stap. Mijn hand trilt als ik de sleutel in het slot doe, en ik voel duizelig als ik de deur open doe, en naar binnen loop. Voordat ik kan reageren, vliegt een hand tegen mijn gezicht aan, en wordt alles zwart.

Ik loop terug van school, en een groepje mensen fietst langs mij. 'Tot morgen Dean!' roepen ze. Ik roep het terug, en dan doe ik mijn oordoppen in. Als ik bij mijn straat kom, zie ik een meisje staan. Is dat het nieuwe meisje? Waarom staat ze hier? Voordat ik bij haar kan komen loopt ze verder, naar het huis naast het mijne. Ik wil met haar praten, maar dan realiseer ik me dat ik haar naam niet ken. Dan loopt ze naar binnen, en is het te laat. Ik ga naar mijn huis, het is helemaal stil, dus niemand is thuis. Ik vraag me af welke kamer het meisje heeft. Misschien een kamer tegenover de mijne? Ik ren bijna naar boven. Waarom wil ik zo graag met haar praten? Ik ken haar toch bijna niet, God, ik ken haar naam

geen eens! Maar toch wil ik het. Misschien komt het door, haar ogen, die mooie kleur groen die je niet kan missen, of misschien omdat ze helemaal alleen zat tijdens de lunch? Het maakt niet uit. Ik wil haar gewoon leren kennen en dat is dat. Ik kijk uit mijn raam, naar de kamer tegenover de mijne, maar de gordijnen zijn dicht. Maar heel zachtjes, zo zacht dat ik het bijna heb gemist, hoor ik zacht gehuil, van de kamer tegenover die van mij.

Ik durf mijn ogen niet open te doen. Het is 7 uur 's ochtends en ik sta voor de spiegel in de badkamer, maar ik wil niet kijken. Ik wil niet zien hoe erg het is. Ik adem diep in, doe mijn ogen open en val bijna naar achter. Het is veel erger dan ik dacht. Ik zucht, pak concealer en begin aan mijn dagelijkse routine.

Ik loop de kantine in, en kijk rond. Er is nergens plek voor mij. Dan hoor ik opeens een stem. 'He, jij! Nieuwe meisje!' Ik kijk opzij en zie een blonde jongen naar mij kijken. 'Kom bij ons zitten.' Bedoelt hij mij? Hij kijkt mij recht aan, dus het moet wel. Toch twijfel ik. 'Kom!' roept hij nog een keer. Ik loop er naartoe en hij lacht naar mij. Zijn vrienden kijken niet zo blij. Hij schuift een stukje op en wijst naar de plek naast hem. Ik zet mijn eten op de tafel en ga zitten. Ik probeer de gezichten van de mensen om mij heen te negeren. 'Waarom moet emo bij ons zitten?' vraagt een jongen die boos naar mij kijkt. 'Doe niet zo gemeen,' zegt de blonde jongen. Dan kijkt hij naar mij. 'Stel je eens voor!' zegt hij lachend. Ik begin nerveus te worden. Ik ben niet goed in praten waar heel veel mensen bij zijn. 'Ik ben uhm, ik ben Sam,' zeg ik, kijkend naar mijn eten en niet naar de andere mensen. 'Sam? Sam is

een jongensnaam!' - ze beginnen allemaal te lachen. Ik heb spijt van mijn keuze om hier te zitten. 'Hou op! Sam is een leuke naam voor een meisje én een jongen.' De andere kinderen houden op met lachen. Opeens wordt mijn hoofd omhoog getrokken. 'God, kijk naar d'r gezicht!' - ze beginnen weer te lachen. Tranen komen op in mijn ogen. 'Nu gaat ze huilen! Wat een loser!' Ik sta snel op en begin weg te gaan, als opeens een voet voor mij komt, en ik val. Deze keer lachen niet alleen de kinderen rond de tafel, maar de hele kantine.

Ik heb nog nooit zo hard gerend in mijn leven.

Een paar uur later, zit ik nog steeds in een hoekje op de wc gepropt. Ik kan niet stoppen met huilen. Dit is waarom ik niemand kan vertrouwen. Ze laten je toch altijd stikken. Die jongen zit waarschijnlijk keihard over mij te lachen. Ik wrijf mijn ogen nog één keer voordat ik

uit het hokje stap. Ik kijk in de spiegel en zie dat er geen mascara is uitgelopen. Ik lach zachtjes door een paar tranen heen. Waterdichte mascara is altijd een goed idee. Als mijn tranen zijn gestopt, pak ik een zakdoek uit mijn tas en droog ik mijn ogen. Maar net op dat moment lopen een paar meisjes binnen. Ze beginnen te lachen. 'Daar is dat nieuwe meisje, die emo die viel bij de lunch!' Misschien moet hard rennen een hobby worden.

Ik voel me vreselijk. Door mij werd Sam uitgelachen. Door mij viel ze. Maar na de lunch heb ik haar niet meer gezien, dus kon ik niet sorry zeggen. School is voorbij, en ik zit buiten te wachten. Ik had gehoopt dat we samen naar huis konden lopen. Na een uur rent ze naar buiten. 'Sam! Sam wacht!' - ze stopt en kijkt om. 'Wat wil je van me? Was dat bij de lunch niet genoeg?' Ik zie tranen over haar

Winnares Isobel Robertson van de Gooise Verhalenwedstrijd leest haar verhaal voor.

FOTO STUDIO KASTERMANS

wangen gerold en ik heb me nog nooit zo vreselijk gevoeld. 'Sam wacht!' probeer ik nog een keer. 'Nee. Ik wil niet meer met jou spreken,' antwoordt ze. Ze kijkt recht naar mij, het lijkt wel of ze m'n ziel instaat met die groene ogen. Ik ben bijna gehypnotiseerd, en dan draait ze zich om en rent ze zo hard mogelijk weg. Ik voel me nog schuldiger. Als ik thuis kom open ik het raam en probeer ik haar naam te roepen. Geen antwoord, maar ik weet zeker dat ze me gehoord heeft. Ik probeer het nog een keer, maar nog steeds niks. Dan moet ik maar iets anders proberen. Ik kijk naar beneden, en zie allemaal stenen. Dat is het, stenen! Ik ren naar de tuin en verzamel allemaal stenen, en dan ren ik weer naar boven. Ik pak de eerste steen, een kleine, en die gooi ik naar het raam. Het geeft een mooi geluid, en valt dan naar beneden. Ik wacht op een antwoord, maar dat komt niet. Dus

ik gooi nog een steen, en nog een, en nog een. Eindelijk wordt het raam geopend. Een boze Sam komt naar voren. 'Kan je daar mee stoppen? Mijn zusje ligt te slapen!' Ik leun tegen mijn muur aan. 'Sorry,' zeg ik met een lach. 'Wat wil je?' vraagt Sam, maar ik merk dat ze ook tegen haar muur aanleunt. 'Ik wil sorry zeggen,' leg ik uit. Sams linker mondhoek komt omhoog. 'Heb je net al gezegd,' zegt ze. Ik lach zachtjes. 'Niet voor dat, ik wil sorry zeggen voor de lunch.' 'Oh.' De leuke sfeer is weg. 'Was niet jouw schuld hoor,' zegt ze na een lange pauze. 'Toch,' zeg ik. Het is lang stil. 'En ik wil jou leren kennen.' 'Mij?' Ik voel mezelf relaxen, en ik zie Sam dat ook doen. Alles is opeens een stuk beter dan een uur geleden.

Ik kijk de gang rond, op zoek naar Sam. Ik stop een meisje dat langs loopt. 'Weet jij waar Sam

is?' vraag ik. 'Emo meisje? Niet gezien.' Ze loopt verder. Ik zucht diep en vraag andere mensen. Niemand heeft haar gezien, en leraren ook niet. Ik heb hier een slecht gevoel bij.

Ik loop door het gras, mijn hand zit te trillen. Ik pak hem vast met mijn andere hand. Overal doet het erger. Maar dat maakt niet uit, want later zal ik het niet meer voelen. Eindelijk kom ik bij mijn bestemming. Mijn hart klopt als ik naar beneden kijkt. Maar dan, uit het niets, voel ik me vrij. Niks kan mij meer tegenhouden. 'Sam!' - hoor ik hem. Ik kijk om. 'Kom niet verder!' roep ik. 'Sam alsjeblieft. Ik snap hoe je je voelt -' Ik onderbreek hem, boosheid komt naar boven. 'Dat weet je niet!' roep ik. 'Je weet niet hoe het is, om een familie te hebben die elkaar haat! Om constant ruzie te hebben met je moeder. Jij weet niet hoe het is om een vader te hebben die je zo

erg haat dat hij ervan geniet om je pijn te doen! Om altijd rond te moeten lopen alsof je niet drie ribben hebt gekneusd!'

'Tedereen haat mij, mensen op school noemen mij Emo Meisje! De enige vriendin die ik ooit heb gehad is dood!' De jongen z'n expressie is onleesbaar, maar als ik stop doet hij z'n mond open. Voordat hij kan praten begin ik. 'Jij snapt het niet. Jij snapt niet hoe het is om zo, zo leeg te voelen.' En stop ik, heel even. 'Jij weet helemaal niks.' Ik draai met mijn rug naar hem toe en begin te huilen. 'Sam, ik kan je helpen. Alsjeblieft.' Ik hoor gehuil, maar niet van mij. 'Alsjeblieft.' Zijn stem breekt. 'Je kan me niet helpen.' Ik kijk nog een keer om. De jongen heeft tranen over z'n wangen. 'Ik ben kapot.' Ik haal diep adem, en dan ga ik.

En ik realiseer me dat ik nooit z'n naam heb geweten.

'Niemand heeft haar gezien, en leraren ook niet. Ik heb hier een slecht gevoel bij'